

December 2016

Het Landelijk Platform GGZ krijgt regelmatig verhalen binnen van mensen met complexe problematiek die vastlopen in het systeem. De oplossingen liggen vaak op verschillende terreinen: te weinig zorg of te late opschaling van al dan niet (ambulante) zorg, het ontbreken van een integraal aanbod van zorg en ondersteuning. Juist daarom is een Doorzettingsmacht voor Volwassen nodig.

Onze situatie: ik ben vader van meerderjarige dochter. Zij heeft borderline, zij heeft ambulante zorg via een **ggz-instelling** en was vanaf februari ook flink ziek en kwam in het ziekenhuis. Het is afgelopen maanden heel slecht met haar gegaan. Ze heeft een opname in instelling x gehad. Het beleid is dat als je je niet aan afspraken houdt, je naar huis moet. Onze dochter hield zich niet aan de afspraken en moest toen naar huis. Het ging nog steeds niet goed. Zelfbeschadiging, zelfmoorddreiging, overdosis. Vanaf 6 september: bijna dagelijks een roep om hulp. Elke keer kwam er iemand van de crisisdienst, elke keer politie erbij. Zij is ook nog even opgenomen in instelling Y. Dit was maar kort, weer terugverwezen naar instelling X, omdat mijn dochter daar in behandeling was. Beide instellingen verwijzen steeds naar elkaar. Op 21 september nieuwe zelfmoordpoging: weer crisisdienst, politie erbij, de brandweer. Zij kwam toen in de politiecел en zit nu nog steeds in de gevangenis. Maar daar hoort zij niet thuis.

Ik ben aangemeld voor een team gespecialiseerd in trauma en autisme. Er is namelijk een vermoeden van een vorm van autisme. Ik sta echter al langdurig op de wachtlijst voor behandeling. Ik heb het idee dat ik eerst helemaal door moet draaien en een **zelfmoordpoging** moet doen voordat ik hulp krijg. Vanmiddag heb ik wel een afspraak met mijn psychiater. Hij heeft mijn medicatie al verhoogd, omdat het niet goed gaat, maar dat is niet voldoende. Ik ben bang dat ik gekke dingen ga doen, als ik niet op tijd hulp krijg. Ik begrijp niet wat het doel is van de bezuinigingen door de regering; ik heb met spoed hulp nodig.

Vrijdag heeft de psychiater en mijn behandelaar na weken van opeenvolgende problemen, mij geïndiceerd voor opname i.v.m. suïcidaliteit. Ik heb een bipolaire stoornis en persoonlijkheidsproblematiek. Ik moest alleen naar huis, omdat er in heel Noord-Nederland geen bed meer was! Toen ik de volgende dag weer bij de GGZ was, wilde degene die de opnames regelt geen bed meer voor mij regelen omdat "ze de patiënte immers naar huis hebben laten gaan dus dan was het niet ernstig genoeg". Vervolgens is er toch een bed voor een weekend op een open afdeling geregeld. Toen moest ik weer weg. Terwijl de bedoeling was dat het voor wat langer was om de crisis te helpen afnemen. Nu zit ik weer thuis. Ik heb elke dag een afspraak met de poli bipolaire stoornissen, zij doen hun uiterste best om mij te helpen de suïcidaliteit te laten afnemen en ik sta weer op de wachtlijst voor opname. Ook voor acute dagbehandeling is een wachtlijst van 2 weken.

Onze zoon van 30 jaar is nu opgenomen in een GGZ-instelling in Z. Hij is al vanaf zijn 10e onder behandeling bij verschillende GGZ-Instanties, o.a. jeugdopname, ondertoezichtstelling, bij een justitiële instelling. Afgelopen maart is hij uit zijn huis gezet vanwege overlast. Toen is hij tijdelijk bij ons gekomen. Echter in september was de situatie weer onhoudbaar en is er een voorlopige IBS uitgesproken. Na drie weken kwam er een voorlopige rechterlijke machtiging. Vandaag hebben we een zorgafstemminggesprek gehad. Wij merken dat er binnen de GGZ grote wanorde is. Het blijkt nu dat de voorlopige rechterlijke machtiging wordt omgezet in een voorwaardelijke machtiging. Dat betekent dat hij eerder dan gepland met ontslag gaat (november in plaats van februari). Hier zijn wij het absoluut niet mee eens. Er zijn twee GGZ-teams betrokken bij zijn behandeling, het ene team had al een procedure moeten starten om een woning voor hem te zoeken. Dat hebben ze niet gedaan. Nu gaat hij straks eerder met ontslag en heeft hij geen dak boven zijn hoofd. Hij wil zelf amper geholpen worden, binnen een paar minuten loopt het gedrag van onze zoon weer totaal uit de hand en gaat hij totaal door het lint. Hij heeft ook zijn polsen bekrast en erin gesneden. Wij kunnen het niet aan om hem weer in huis te nemen, dat gaat absoluut niet. Wat nu? Hebben jullie advies?

Wij zijn als ouders zeer bezorgd over onze dochter. Zij sukkel al meer dan 15 jaar met allerlei psychische problemen. De crisis wordt steeds groter. Al een jaar lang vrezen we bijna ieder weekend voor haar leven. Alcohol, drugs, angst, en vele medicaties leiden ertoe dat ze totaal ontoerekeningsvatbaar is, waardoor ongelukken of zelfs zelfdoding makkelijk kunnen voorkomen. Zij is een gevaar voor haar omgeving en haar kinderen. De afgelopen maanden is ze ieder weekend nachten weg gebleven. Een normale gezinssituatie is er niet meer. De kinderen en haar man verafschuwen de situatie, gaan er aan kapot, en wij als ouders ook.

Nu ziet ze in dat alleen een opname haar nog kan redden en heeft ze daar bij herhaling op aangedrongen. Ze is eind vorige maand voor een gesprek naar A. geweest. Intake dacht ze, maar ze werd weer naar huis gestuurd met de mededeling dat er over ruim een maand weer een gesprek zou plaats vinden.

Hoe halen ze het in hun hersens om iemand in deze toestand naar huis te sturen met de mededeling: kom over 5 weken maar terug. Dit lijkt op een doodvonnis???

Mijn zoon van 26 - met autisme - woonde begeleid. Hij zat in een kleinschalig wooninitiatief van de gemeente. De centrale zorg kochten wij in met een pgb. Mijn zoon is kortgeleden in crisis opgenomen bij instelling H. Alle lof voor de opvang hier. Na een maand observatie werd hij overgeplaatst naar instelling H. Daar had hij het niet naar zijn zin. Hij wilde zo snel mogelijk naar huis. Zij hebben een gesprek gehad met mijn zoon en vonden dat hij wel met ontslag kon. Naar mij werd niet geluisterd. Als hij depressief is wordt hij suïcidaal. Dit is ook de reden dat hij uit het wooninitiatief is gezet. Andere families vinden het te riskant. Nu woont hij weer bij mij thuis. Hij moet behandeld worden maar overal zijn wachtlijsten. We kijken wat we in de tussentijd kunnen doen. Mijn zoon doet alsof er niets aan de hand is. Hij slikt een antidepressivum. Als hij depressief is moet je dat op tijd door hebben. Eenmaal in crisis lukt me dat niet.

Mijn naam is X. Ik heb vorig jaar mijn laatste poging tot zelfmoord gedaan. Nu zit ik sinds januari te wachten op hulp. Ik werd vijf maanden geleden bij Instelling K. aangemeld en ik kwam op de wachtlijst te staan. Dat zou drie maanden duren. Nu is de vierde maand voorbij en ik wacht nog steeds. In totaal wacht ik nu negen maanden op een therapie. In mijn hoofd gaan steeds de gedachten rond om er een einde aan te maken Door aan mijn kinderen en mijn familie te denken en dat ik ze geen pijn wil doen, blijf ik leven, maar de lijn wordt steeds dunner en ik ben het wachten zat.

Mijn broer verkeert regelmatig in crisis en verblijft nu op de PAAZ. Nu moet hij weer terug vanuit de PAAZ naar de beschermde woonvorm. Hij is psychiatrisch en verstandelijk beperkt. Hij zal nooit zelfstandig een huishouden kunnen voeren.

Als naaste wil je een bepaalde veiligheid als iemand psychotisch is. Maar in de woonvorm is geen slaapwacht meer aanwezig. Ik ben bang dat zij geen voldoende veiligheid kunnen bieden. Mijn broer heeft 24 uurszorg nodig. De instelling heeft toch een zorgplicht?

Mijn broer is op deze manier de dupe van de ambulantisering. En een factteam biedt alleen tijdens kantoortijden zorg, ook geen oplossing.